

RAFA GIL

L'EMPRESARIAT DEL RATTAN COMPLETAMENT DIVIDIT

¡Quina canya!

La decisió del govern d'Indonèsia de prohibir les exportacions de canya o rattan, ha tret a la llum la crisi en què es troba el sector del moble de canya valencià, motivada per la importació massiva de moble groc acabat i de baix preu.

Tona Català

El govern d'Indonèsia va decidir el juny de 1988 la suspensió d'exportacions de canya indonèsia o rattan, principal primera matèria de moltes indústries valencianes del moble. La mesura ja havia estat anunciada l'any 1987, any en què —sense comptar ni tan sols amb el GATT— aquest país asiàtic —de manera unilateral— decidia prohibir l'exportació de rattan pelat i calibrat a tots els països europeus.

La mesura presa pel govern indonès va servir per a donar a conèixer una crisi que travessa el sector del moble de canya des de molt abans de les restriccions en les importacions de primera matèria originada per una altra impor-

tació: la de moble semiacabat o acabat, també indonès, el qual comercialitzen i distribueixen les empreses més importants del sector.

La suspensió de les exportacions de primera matèria per part del govern asiàtic no es pot considerar al marge d'un intent d'aquell país d'introduir en el mercat valencià i l'italià, principals llocs on es fabrica moble de canya, i a través d'ells a Europa, els seus propis mobles fabricats i a uns preus extraordinàriament inferiors. Cal tenir en compte que Indonèsia és el principal productor d'aquest material i al mateix temps compta amb abundant mà d'obra barata, ja que un jornal no supera les 150 pessetes al dia.

La indústria del moble de canya està

principalment localitzada al País Valencià i més concretament a les poblacions de Moixent, Vallada, Gata i l'Olleria. Ocupa un total de 1.200 treballadors, xifra important si tenim en compte que en tot l'estat no superen els 6.000, incloent-hi els ocupats en distribució. Aquest subsector de la indústria del moble mou a l'any al voltant dels 15.000 milions de pessetes, encara que Anieme, l'associació que representa els interessos de la major part de les empreses del sector, assegura que la xifra és difícil de calcular a causa de l'atomització del sector. «Tret d'unes quantes empreses grans, la majoria són petits tallers familiars que ocupen de cinc a deu persones».

Dins d'Anieme es pot dir que la crisi en les importacions de rattan no ha fet sinó aguditzar les diferències entre dos sectors empresarials amb interessos completament oposats. Encara que la confrontació no s'haja fet pública, un bon grapat dels petits empresaris es queixa que l'associació està completament manipulada pels *grans*: «Angel Cerdà és el president d'Anieme i al mateix temps un dels gerents d'Indústries Cerdà, la més important del sector. Un altre dels dirigents és l'alcalde

Als magatzems de Singapur i Hong Kong queden els últims estocs. Els empresaris demanen la reconversió del sector del moble de canya.

d'especialitzar-se en les tasques d'acabament del moble».

En contra d'aquesta opinió són molts els que diuen que les importacions massives de moble acabat són una realitat, encara que difícil de demostrar: «El 1987 es van importar al voltant de 6.000 tones de canya mentre que el 1988 aquesta xifra va ser de 4.559 tones i la producció va ser pràcticament la mateixa. L'única explicació és el moble acabat. Tampoc és cert que hi haja una sola empresa que importe moble acabat, n'hi ha més. I fins i tot el que fan és desviar les importacions a França i des d'allí distribuir el moble groc per tot Europa. Els efectes estan notant-se perquè són ja molts els treballadors als quals no se'ls ha renovat el contracte».

D'altra banda, i encara que pobles com Moixent o Valladà depenen en un 90% d'aquesta economia, el sector continua sent una mena de subsector dins de la indústria del moble i no té ni sindicats que representen els interessos dels treballadors ni dels petits empresaris.

En aquests moments, Anieme ha demanat a un despatx d'advocats —concretament el dels socialistes Felipe Guardiola i Enrique Linde— un estudi sobre la viabilitat d'una reconversió del sector. «Si podem obtenir ajudes de l'administració —diu Belenguier—, els nostres empresaris podran canviar-se al moble de fusta o als articles de decoració». Al mateix temps, els empresaris que es resisteixen a la reconversió han demanat, a través del diputat de la UPV Pere Mayor, que el govern valencià pressione al de Madrid i aquest, a la CEE, perquè prenga mesures a favor del moble de canya valencià, bé afavorint la importació de primera matèria d'altres països, tret d'Indonèsia, o bé actuant per a limitar l'efecte negatiu dels mobles importats directament des d'aquest país asiàtic. □

de Moixent, que treballa en la mateixa empresa. La mesura presa pel govern d'Indonèsia no és més que una cortina de fum per a desviar l'atenció de l'autèntic problema del sector: la importació de moble acabat». Segons asseguren, en aquests moments ningú ha sentit els efectes de la nova mesura, «nosaltres estem treballant igual que abans i pensem que altres països com Papua o Vietnam ens podran subministrar la canya».

En canvi, Vicente Belenguier, secretari d'Anieme, diu que el sector començarà a patir quan s'acaben els estocs de material que es troben en magatzems de Singapur o Hong Kong. «En part som nosaltres, la mateixa associació, els que hem donat falses esperances als nostres associats. En l'última reunió que vam mantenir vam informar de totes les gestions que hem dut endavant a través del GATT i la CEE. També els vam dir que un becari del ministeri en l'oficina de Singapur ens havia dit que el govern de Vietnam crearia una societat per a explotar la canya. El que passa és que aquest becari no coneix la indústria valenciana i no sap quin tipus de canya necessitem. S'ha de pensar que la canya

es troba enmig de la selva i s'ha de crear tota una infraestructura per a poder-la explotar. A més, requereix un tractament. No n'hi ha prou de tallar-la».

L'altre sector de l'Associació que no pertany a la classe dirigent assegura que el que volen fer és, basant-se en la falta de material, reconvertir el sector: «Si en fas una anàlisi, veus de seguida com a les empreses grans els interessa més importar moble groc semiacabat o acabat i reduir el nombre de treballadors. Aleshores, si el sector entra en crisi i es fa una reconversió, els beneficis vindran per totes bandes, perquè no hauran de pagar acomiadaments ni indemnitzacions ni res».

Vicente Belenguier pensa que si hi ha una reconversió serà conseqüència només de la falta de material i no de les importacions: «És ridícul dir que els mobles d'Indonèsia estan envaint el mercat valencià i europeu. En aquests moments només una empresa de les 65 que representa Anieme importa moble acabat. També és cert que és una de les més importants d'aquest sector, però això no vol dir que totes faran el mateix, i si es dona el cas, tampoc no repercutiria en un acomiadament massiu dels treballadors. Simplement haurien